

ИЗВЕШТАЈ О ОЦЕНИ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ

1. Датум и орган који је именовано комисију
07. 11. 2018. Наставно-научно веће Филозофског факултета Универзитета у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици.
2. Састав комисије, име и презиме сваког члана, звање, ужа научна област, назив факултета (установе) у којој је члан комисије запослен:
 1. Проф. др Мирјана Лончар-Вујновић, редовни професор, филолошке науке, англофона књижевност, Филозофски факултет Универзитета у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици, ментор;
 2. Проф. др Слободанка Толић, редовни професор, филолошке науке, англистичка лингвистика, Факултет примењених уметности, Универзитет Уметности у Београду, председник комисије;
 3. Проф. др Драгана Спасић, редовни професор, филолошке науке, англистичка лингвистика, Филозофски факултет Универзитета у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици, члан комисије.

II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ

1. Име, име једног родитеља, презиме:
Александра, Драган, Павић Панић
2. Датум рођења, општина, република:
25.01.1983. Лесковац, Република Србија
3. Датум одбране, место и назив мастер тезе:
20. 11. 2010. Филолошки факултет, Универзитет у Београду. Мастер теза „Игра на раном узрасту учења енглеског језика“.
4. Научна област из које је стечено академско звање мастера:
Примењена лингвистика (Методика наставе енглеског као страног језика).

III НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Дијахронијски развој именица почев од староенглеског до модерног периода развоја енглеског језика на корпусу из књижевности, са посебним освртом на неправилну множину именица

IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Навести кратак садржај са назнаком броја страна поглавља, слика, шема, графикана и сл.

Докторска дисертација *Дијахронијски развој именица почев од староенглеског до модерног периода развоја енглеског језика на корпусу из књижевности, са посебним освртом на неправилну множину именица*, кандидата Александре Павић Панић, има 337 страна. Подељена је на осам поглавља: 1. Увод (стр. 1-11); 2. Староенглески период – опште одлике (стр. 12-45); 3. Средњеенглески период – опште одлике (стр. 46-63); 4. Модерни период развоја енглеског језика – опште одлике (стр. 64-76); 5. Статус савременог енглеског као међународног језика (стр. 77-79); 6. Методологија истраживања (стр. 80-82); 7. Резултати истраживања (стр. 83-241); 8. Закључак (стр. 242-247). Дисертација је писана јасним научним стилем и конципирана је тако да се свако поглавље чита и проучава засебно, док комплетну слику о предмету научног истраживања ове дисертације пружа рад као целина. Поглавља су систематично подељена на велики број потпоглавља, што олакшава читање овог обимног научног рада. Дисертација садржи 10 слика с графиконима, које су смештене у оквиру 7. поглавља - *Резултати истраживања*, а које доприносе сажетом сагледавању исцрпне језичке анализе одабраних књижевних текстова. То су: Слика 1: Процентуална заступљеност различитих облика староенглеских именица (стр. 144); Слика 2: Процентуална заступљеност флективних облика именица у савременом енглеском језику, одговарајућих преводних еквивалената анализираних староенглеских облика

именица (стр. 145); Слика 3: Упоредни приказ заступљености флексије код староенглеских именичких облика и њихових преводних еквивалената у савременом енглеском језику (стр. 146); Слика 4: Процентуална заступљеност флективних облика средњеенглеских именица (стр. 230); Слика 5: Процентуална заступљеност флективних облика именица у савременом енглеском језику, одговарајућих преводних еквивалената анализираних средњеенглеских облика именица (стр. 231); Слика 6: Упоредни приказ заступљености флексије код староенглеских и средњеенглеских именичких облика (стр. 232); Слика 7: Упоредни приказ заступљености различитих именичких облика у староенглеском и средњеенглеском периоду (стр. 233); Слика 8: Учесталост именичких облика у староенглеском корпусу, који у савременом енглеском језику представљају примере именица с неправилним обликом множине (стр. 235); Слика 9: Учесталост именичких облика у средњеенглеском корпусу, који у савременом енглеском језику представљају примере именица с неправилним обликом множине (стр. 237); Слика 10: Упоредни приказ заступљености именичких облика који у савременом енглеском језику представљају примере именица с неправилним обликом множине, у староенглеском и средњеенглеском корпусу (стр. 238). Литература (стр. 250-261) садржи 146 библиографских јединица, укључујући интернет изворе. На крају рада дати су прилози (стр. 262-333). У прилозима од 1 до 9 (стр. 262-315), налазе се одломци анализираних књижевних текстова. Последњи прилог - Прилог 10 (стр. 316-333), чини етимолошки речник именица који је проистекао из анализе средњеенглеског књижевног извора – Чосеровог *Пролога Кантерберијским причама*.

V ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Докторска дисертација Александре Павић Панић бави се именицама енглеског језика и њиховим дијахронијским развојем, почев од староенглеског периода и првих писаних текстова, преко средњеенглеског до модерног и то савременог периода језика, уз посебан осврт на именице с неправилном множином, у одређеним, адекватно изабраним, књижевним текстовима, који се примењују у настави из књижевности. Ови текстови, одабрани као корпус за анализу, су посебно интересантни за студенте у току слушања наставе из старе и средњовековне књижевности, због доступности свих трију варијаната (староенглеске, средњеенглеске и варијанте савременог енглеског језика), које им служе за развијање пионирског погледа на само један од мноштва аспеката компаративном приступу у књижевним истраживањима. Облици именица, одабрани за синхроно-дијахрону анализу, потичу из репрезентативних књижевних текстова староенглеског и средњеенглеског периода. Докторска дисертација написана је јасним научним стилем, одликује се чврстом теоријском утемељеношћу, уз приметан ентузијазам и изузетне аналитичке способности кандидата. Из поглавља у поглавље, систематично је представљен предмет истраживања и постављен теоријски оквир истраживања. Историја Британских острва, дакле и Енглеске умногоме се одражава и на промене у језику, те ова тема чини јасну спрегу историје језика и књижевности, у чијим се оквирима, заправо и налази веза, путем теоријског приступа историјском и друштвено- политичком развоју Енглеске, у детаљима који се налазе у књижевним текстовима, те и у првим контактима и упознавању са културом, историјом, традицијом и променама у језику, на студијама Англистике.

У првом, од осам поглавља ове докторске дисертације, у кратким цртама је приказана организација истраживања и предмет расправе. Ово уводно поглавље омогућава читаоцу да добије сажету слику о комплексној теми, којом се овај научни рад бави. Поглавља која следе логички су повезана, а свако поглавље се може читати као засебна целина.

У другом поглављу дате су опште карактеристике енглеског језика у староенглеском периоду развоја, а потом су детаљно описане категорије староенглеских именица. Посебно бисмо нагласили исцрпно представљене деклинације именица и начине на које су се дате деклинације делиле на типове и подтипове у различитим граматици енглеског језика из староенглеског развојног периода, да би се јасно приказале дијахронијску промену у језику до коначног облика.

Треће поглавље представља теоријски приказ средњеенглеског развојног периода, где је након општих карактеристика овог доба, акценат стављен на флексију именица. Бурне промене на пољу друштвено-политичког живота Енглеске, одразиле су се и на језик. Наиме, у овом периоду језичка политика се значајно мења. Доласком Нормана на власт званични језик државе постаје француски, латински се задржава као језик цркве, а енглески језик бива потиснут и њиме су се служили обични људи у свакодневной комуникацији. Мешање и интеракција три језика на тлу Британије у средњеенглеском периоду, утицало је на промене у граматици и вокабулару енглеског језика тога доба, стога су и именице претрпеле извесне промене. Долази до губљења граматичког рода, флективни наставци за падеже се редукују, што условљава типолошку промену

језика. Енглески језик по структури постаје аналитички тип језика. Синтаксички односи речи у реченици утврђују се местом у реченици, а не флективним обликом речи. У овом поглављу, описано је новонастало стање у оквиру деκлинација именица. Долази до ишчеζавања већине флективних наставака, стога је и подела деκлинација, дата у граматици средњеенглеског језика, поједностављена.

У четвртом поглављу се говори о општим особинама раног и касног модерног периода развоја енглеског језика. Фокус је стављен на именице, те су приказане именичке категорије онако како су представљене и дефинисане у граматицима савременог енглеског језика. Када се говори о флексији именица, дошло је до ишчеζавања многих наставака и облика, тако да у модерном периоду постоји само један граматички наставак *-(e)s/'s*, који служи за изражавање множине и присвојног облика. Известан број именица у савременом енглеском језику одступа од оваквог начина грађења множине, односно дате именице успеле су да задрже облике множине које су имале на самом почетку развоја енглеског језика. Овакве именице, сврставају се у групу именица с тзв. *неправилним* обликом множине, тек у савременим енглеским граматицима.

Пето поглавље има за циљ да образложи статус савременог енглеског као међународног језика. Разматра се шта је допринело оваквом положају енглеског језика у свету, као и како поменути статус утиче на његово мењање и даљи развој. Расправља се и о могућим последицама, које толика распрострањеност енглеског језика, може имати на друге језике. Доминација енглеског језика на глобалном нивоу има и позитивне и негативне аспекте, који се у извесној мери одражавају, како на друге језике и културе, тако и на сам енглески језик и културу. Дато поглавље може бити од користи језичким планерима. Поред тога што се бави питањем промене енглеског језика услед брзог ширења и глобалне употребе, разматрају се и предности и мане оваквог стања, што се може узети у обзир приликом наредног састављање плана и програма за језике, како би се могуће предности искористиле, а ублажили недостаци.

Кроз преглед теоријских основа овог рада, Александра Павић Панић детаљно је приказала основне појмове у вези са историјом енглеског језика, али и систематично, критички и прегледно представила историјски развој именичких категорија, од староенглеског преко средњеенглеског до модерног, савременог, периода развоја енглеског језика. Имајући у виду тему овог докторског рада, посебна пажња посвећена је именицама које су у савременом енглеском језику успеле да задрже своје првобитне, староенглеске облике множине и зато се у граматицима савременог енглеског језика сврставају у облике с тзв. *неправилном* множином. Значај оваквог прегледа огледа се у чињеници да се ради о јединственом, јасном, обухватном и систематичном опису дијахронијског развоја именица у енглеском језику.

У шестом поглављу прегледно је описана методологија истраживања. Теоријске поставке проистекле су из претходних поглавља рада. У овом кратком поглављу, наводи се предмет разматрања, хипотезе, циљеви, задаци, очекивани резултати и примењене методе. Вредност овог дела докторске дисертације огледа се у чињеници да би представљена методологија истраживања могла наћи примену приликом истраживања других врста речи, значајних за истраживање ишчеζле флексије у енглеском језику која је условила типолошку промену језика. Такође, описана методологија могла би бити од користи истраживачима који се баве историјским развојем других страних језика.

По значају треба истаћи седмо поглавље дисертације, које је најобимније, састоји се од неколико обимних потпоглавља која се баве резултатима истраживања, добијеним синхроно-дијахроном анализом именица староенглеских и средњеенглеских књижевних текстова. У првом потпоглављу, описани су и анализирани именички облици староенглеског периода. Анализа староенглеских именица показала је присуство различитих флективних наставака који су се употребљавали за изражавање различитих функција именица у реченици. Употреба различитих облика именица у анализираним текстовима, упућује на то да је енглески језик на почетку свог развоја, по структури био флективан односно синтетички тип језика. У другом потпоглављу изводе се закључци о анализи староенглеских именица. Треће потпоглавље приказује и разматра резултате у вези са средњеенглеским именичким облицима. У овом делу, примери анализираних именица указују на упрошћену флексију, многе именице су промениле групу и прихватиле доминантан начин деκлинирања, а флективни наставци су сведени на свега три различита наставка. Четврто потпоглавље представљају закључци о анализи средњеенглеских именица. У петом потпоглављу пореде се резултати добијени језичком анализом

књижевних текстова из два различита развојна периода, уочавају се разлике и промене у језику које су довеле и до промене језика у типолошком смислу. Последње, шесто, потпоглавље посвећено је развојном путу облика *неправилне* множине у савременом енглеском језику. Објашњења и закључци у овом потпоглављу базирају се на резултатима који потичу из претходних потпоглавља односно истраживања именичких облика из староенглеских и средњеенглеских књижевних текстова. Пре саме анализе корпуса описан је садржај књижевних текстова који су уврштени у корпус, као и критеријуми за њихов одабир. Од староенглеских књижевних извора за анализу именица уврштени следећи текстови - *The Voyages of Ohthere and Wulfstan, The Battle of Maldon, Anglo-Saxon Chronicle, Caedmon's Hymn, The dream of the Rood* и *The Lord's Prayer*. Сви староенглески књижевни текстови, одабрани за анализу, писани су западносаксонским дијалектом који се сматрао стандардом енглеског језика у староенглеском периоду. За истраживање именица средњеенглеског периода одабран је одломак из најпознатијег књижевног извора тога доба – *Chaucer's Prologue to the Canterbury Tales*. Чосерове „Кантерберијске приче“ писане су, такође, неком врстом стандарда за дати период. Наиме, током средњеенглеског доба развоја, присутна је велика разноликост у говору и писању, што се јасно види у варијантама књижевних текстова. Постојало је одсуство стандарда све до касног средњеенглеског периода, односно до Чосеровог доба. Тада се наметнуо говор Лондона у оквиру источномидландског дијалекта, који је прихваћен приликом штампања књига, а којим је писао Џефри Чосер. Напоменули бисмо и да је у оквиру појединачне анализе староенглеских и средњеенглеских именица, вршена и упоредна анализа са одговарајућим облицима у савременом енглеском језику, са циљем да се покаже ишчезавање флективног система и свођење флективних наставака код именица на један наставак у савременом енглеском језику. То је наставак *-(e)s/'s*, који служи за изражавање множине и генитива јединине. Овде бисмо истакли, да појединачни закључци, до којих је кандидат дошао у поменутих потпоглављима, говоре у прилог теоријским поставкама и хипотезама од којих се у истраживању кренуло.

Када је реч о резултатима истраживања, као изузетно вредан део докторске дисертације, издвојили бисмо кратак етимолошки речник именица, дат на крају рада у Прилогу бр. 10. Наиме, из истраживања који се односи на језичку анализу одломка из најпознатијег средњеенглеског књижевног извора – Чосеровог *Пролога*, поред резултата који су указали на редуковану флексију именица и промењену структуру енглеског језика у средњеенглеском периоду, што је био један од циљева истраживања, проистекао је и поменути етимолошки речник. Дати речник може наћи примену у тумачењу и разумевању других средњеенглеских књижевних извора, а студентима англистике може олакшати читање и изучавање *Кантерберијских прича* у оригиналу, с обзиром на то да су Чосерове *Кантерберијске приче* једно од најзначајнијих књижевних дела енглеске књижевности.

У закључку докторске дисертације, кандидат Александра Павић Панић резимирала је садржај овог научног рада, указујући на његов потенцијални научни допринос. Истакнуте су и импликације за практичну примену резултата проистеклих из истраживања. Објашњења у вези са историјским развојем различитих облика, као на пример облици *неправилне* множине, могу послужити наставницима енглеског језика у процесу развоја психолошких фактора наставе и проширења интересовања за стране језике. Наиме, детаљан опис анализираних староенглеских и средњеенглеских именичких облика, укључујући етимологију и поређење са преводним еквивалентима у савременом енглеском језику, могу наћи примену у преводилаштву, као и у лингвистичком, те и у дијахронијском приступу изучавања књижевних текстова, наиме и компаратистици уопште. Ова истраживања могу послужити и за тумачења и разумевања других староенглеских и средњеенглеских књижевних извора, затим у настави историје енглеског језика и олакшати студентима приступ, прихватање и разумевање односа између архаичног и савременог.

VI Списак научних и стручних радова који су објављени или прихваћени за објављивање у оквиру рада на докторској дисертацији:

Павић Панић, А. и Ђолић, С. (2018). Форма и функција староенглеског датива. У: Ристић, В., Лакушић, М. и Маринковић, М. (ур): Зборник радова „СИНОВИС - 2018“. (стр. 217-223). Београд: СКАИН. (ISBN 978-86-88965-07-1) (М 63)

1. Павић Панић, А. (2018). Учење енглеског као страног језика кроз игролике активности. У: Гојков, Г. и Стојановић, А. (ур): Даровитост и креативни приступи учењу (тематски зборник). (стр. 293-299). Вршац: Висока школа струковних студија „Михаило Палов“. (М33)
2. Павић Панић, А. (2017). Учење енглеског као страног језика кроз игролике активности. Рад штампан у изводу (Зборник резимеа ISBN 978-86-7372-245-0, стр. 77 (српски) и 77-78 (енглески)) и презентован на међународном научном скупу: 23. Округли сто о даровитима: Даровитост и креативни приступи учењу, Вршац, 30.06.2017. (М 34)
3. Павић Панић, А. (2017). Концепт ревитализације језика из перспектива савремених језичких политика. У: Лакушић, М. и Маринковић, М. (ур): *Зборник радова „СИНОВИС - 2017“*. (стр. 251-258). Београд: СКАИН. (ISBN 978-86-88965-08-8) (М63)
4. Павић Панић, А. (2017). Концепт енглеског језика као лингве франке и његова улога у формирању образовних језичких политика у Европи. *Иновације у настави - часопис за савремену наставу*, 30(1), 130-137. (М51)
5. Павић Панић, А. (2017). Мотивација ученика средњих стручних школа за учење енглеског језика. *Учење и настава*, бр.1, 105-118. (ISSN 2466-2801, УДК 37(497.11))
6. Павић Панић, А. (2016). Родни стереотипи у уџбеницима енглеског језика као страног. *Детињство*, бр.3, 72-82. (М52)
7. Павић Панић, А. (2016). Слободанка Ђолић: Глобализација и менаџмент у настави страних језика: енглески језик на почетку III миленијума, Филозофски факултет, Косовска Митровица, 2013. *Учење и настава*, бр.1, 191-194. (ISSN 2466-2801, УДК 37(497.11))
8. Павић Панић, А. (2011). Слободанка Ђолић: *Artists and the World of Art*, Завод за уџбенике и наставна средства, Београд, 2005. *Настава и васпитање*, 60(2), 335-338. (М24)

VII ЗАКЉУЧЦИ, ОДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

На основу прегледа литературе из области обухваћених овом докторском дисертацијом, постављене су хипотезе истраживања које се односе на следеће тврдње:

- Именице су током староенглеског развојног периода имале богату флексију, а енглески језик је у том периоду био синтетички тип језика.
- Током средњеенглеског периода именице су се одликовале редукованом флексијом, смањење флективних наставака условило је типолошку промену језика, односно прелазак енглеског језика из синтетичког у аналитички тип.
- Именице модерног периода развоја енглеског језика карактерише губитак флексије и свођење флективних наставака на наставак *-(e)s*.
- Именице су често мењале групу којој су припадале као нпр. *bōc - bēc* која добија наставак *-s* у множини и данас гласи *book - books*.

Резултати истраживачких активности у оквиру предложене докторске дисертације кандидата Александре Павић Панић, у највећој мери су потврдили полазна одредишта, доприносећи разумевању историјског развоја именица у енглеском језику. Наиме, на примерима различитих именичких облика, из староенглеских књижевних текстова, потврђена је развијена флексија староенглеских именица и утврђена је доследност у наставцима. Анализирано је 457 староенглеских именицама, а потврђени су облици за сва четири падежа и оба броја. Заступљеност различитих облика варира, али скоро половина анализираних именица (47.92%) имала је неки флективни наставак. Од укупно осам различитих флективних наставака у староенглеском периоду, који су издвојени на основу релевантне литературе, код анализираних примера потврђено је присуство седам наставака, који су служили за изражавање различитих падежних облика. Најзаступљенији су облици са наставком *-e* (19.91%), потом с наставком *-um* (8.53%) и *-(e)s* (5.47%). Затим следе наставци *-as* (4.81%), *-a* (4.6%) и *-an* (3.72%). Именице с флективним наставком *-i* (0.88%) заступљене су у најмањој мери, док примере с наставком *-ena*, којим се означавао генитив јединине код слабе деклинације, нису пронађени у анализираном корпусу. Квантитативни и квалитативни резултати упоредне анализе староенглеских облика именица и њихових преводних еквивалената у савременом енглеском језику, показали су да је више од половине анализираних староенглеских флективних облика изгубило флексију у модерном периоду, као и да се седам различитих флективних завршетака свело на један наставак. Наиме, 47.92% анализираних староенглеских именичких облика имало је неки од седам поменутих наставака, док се код преводних еквивалената у савременом енглеском језику флексија јавља у 22.76% случајева и то у виду једног наставак *-*

(e)s/'s, што упућује на ишчезавање флективног система именица у модерном периоду развоја енглеског језика.

Када је реч о резултатима истраживања средњеенглеског књижевног корпуса, добијени резултати показали су присуство редуковане флексије у одмаклој фази. Анализирано је 1231 именичких облика, од тога 13.89% примера је имало флективни наставак, док се 86.11% налазило у облику без флексије. Међу флективним облицима, потврђено је присуство свега три различита наставка. У највећем броју случајева то је наставак *-(e)s* - код 12.92% примера, док се наставци *-en* (0.73%) и *-e* (0.24%) налазе код малог броја именица. Овакво стање је очекивано, узимајући у обзир да одабрани корпус потиче из касног средњеенглеског периода, када је већина наставака ишчезла. Кандидат на основу резултата, добијених на бази средњеенглеског књижевног извора, долази до закључка да анализирани облици средњеенглеских именица показују тенденцију ка ишчезавању флективних наставака, што се и догодило у периоду који следи, односно у модерном периоду развоја када су се флективни наставци свели на наставак *-(e)s/'s*. Такође, анализа средњеенглеског корпуса, показала је промене енглеског језика и на пољу лексике, а не само на пољу граматике. Наиме, поред именица изворног порекла, уочава се да је знатан број анализираних средњеенглеских именица страног, најчешће француског, порекла. Из анализе средњеенглеског књижевног корпуса, поред потврде полазних теоријских поставки, проистекао је и кратак етимолошки речник, смештен на крају рада - у Прилогу 10, који ће несумњиво наћи примену у пракси.

Разматрањем модерних преводних еквивалената анализираних староенглеских и средњеенглеских именичких облика, утврђено је постојање једног флективног наставка *-(e)s/'s*, за означавање множине и присвојног облика једине. Резултати анализе су, такође, показали да у неколицини случајева постоји одступање од поменутог, регуларног начина грађења множине у савременом енглеском језику. Такви примери се сматрају изузетцима и групишу се у облике с тзв. *неправилном* множином у савременим енглеским граматикама. Докторска дисертација се фокусира на именице изворног порекла које су задржале неправилни облик множине у савременом енглеском језику. Приликом утврђивања броја именица које су задржале стари облик множине, као и приликом даље класификације, кандидат се ослања на Кверкову универзитетску граматику (Quirk and Greenbaum, 1979), према којој су дате именице подељене у четири групе и има их укупно двадесет шест. Ту спадају: 1. именице са мутираним вокалом основе у множини (нпр. *man/men*); 2. именице са наставком *-en* у множини (нпр. *child/children*); 3. именице са множином без флексије, односно са истим обликом у јединици и множини (нпр. *sheep*); и 4. именице код којих долази до тзв. озвучавања безвучног фрикатива *-f*, приликом додавања наставка *-(e)s* за множину: (нпр. *calf/calves*). Од датих двадесет шест именица, с неправилним обликом множине, у анализираним корпусима се јавило шеснаест - *foot/feet, man/men, woman/women, mouse/mice, child/children, brother/brethren, sheep, swine, calf/calves, half/halves, knife/knives, life/lives, loaf/loaves, sheaf/sheaves, wife/wives* и *wolf/wolves*. На основу добијених резултата, дат је табеларни приказ развојног пута ових именица, од староенглеских преко средњеенглеских до савремених облика, а налази се у последњем одељку седмог поглавља. Када је реч о заступљености различитих облика поменутих именица, утврђена је већа заступљеност у староенглеском корпусу, 8.75% од укупног броја анализираних староенглеских именичких облика. Док се у средњеенглеском корпусу јављају у 5.28% случајева. Такође, анализом одабраних књижевних текстова, потврђено је присуство именица с неправилном множином из све четири наведене групе. Резултати у вези с анализираним примерима именица које имају неправилан облик множине у савременом енглеском језику, показали су постојаност датих облика и одолевање променама, током петнаестовековног развоја енглеског језика.

VIII ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА НАПОМЕНА:

Синхронно-дијахроним анализом именица у књижевним текстовима који припадају староенглеском и средњеенглеском периоду развоја енглеског језика, кандидат је дошао до низа увида и закључака, који су поткрепили теоријске поставке и хипотезе од којих се у истраживању кренуло. Резултати истраживања приказани су сажето кроз табеле и графиконе, које су праћене пригодним објашњењима. Закључци су изложени прегледним и јасним научним стилем што олакшава сналажење у сложеној проблематици овог научног рада.

X ПРЕДЛОГ:

На основу укупне оцене дисертације, Комисија предлаже:

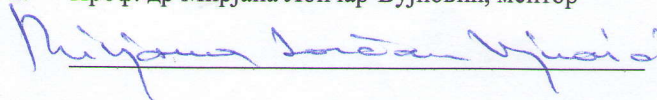
На основу свега изложеног, сматрамо да дисертација *Дијахронијски развој именица почев од староенглеског до модерног периода развоја енглеског језика на корпусу из књижевности, са посебним освртом на неправилну множину именица*, кандидата Александре Павић Панић, представља оригинално и вредно научно дело, од значаја за историју енглеског језика и књижевности, за англистику у Србији и окружењу и филолошке науке уопште. Због тога предлажемо Наставно-научном већу Филозофског факултета Универзитета у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици, да ову докторску дисертацију прихвати, а кандидату одобри приступ усменој одбрани рада.

ПОТПИСИ ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ

1. Проф. др Слободанка Ђолић, председник комисије

2. Проф. др Мирјана Лончар-Вујновић, ментор

3. Проф. др Драгана Спасић, члан

